U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2007, čj. OAM-6558/VL-10-P07-R2-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2009, čj. 4 Az 79/2007 - 113,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatele Mgr. Bohdaně Novákové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutím ze 8. 11. 2007, čj. OAM-6558/VL-10-P07-R2-2003, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 16. 12. 2008, čj. 4 Az 79/2007 - 52, jako nedůvodnou zamítl.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 22. 7. 2009, čj. 8 Azs 20/2009 - 99, www.nssoud.cz, rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost vypořádání námitek vztahujících se k aplikaci § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň Nejvyšší správní soud vážil stížní námitky ohledně doplňkové ochrany, neshledal je však důvodnými.

Poté městský soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2009, čj. 4 Az 79/2007 - 113, žalobu opět zamítl. Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, městský soud se zabýval namítaným neudělením mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Neshledal přitom žádné pochybení žalovaného v jeho stanovisku k posouzení podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Z podkladů opatřených v průběhu správního řízení o situaci v zemi původu žalobce městskému soudu vyplynulo, že

strana RDR demonstraci, o které žalobce hovořil, oficiálně odvolala a její hlavní představitelé vyzvali k ukončení násilností. Žalovaný podle městského soudu navíc poukázal při vyhodnocení tvrzení žalobce i na skutečnosti, které dokládají, že žalobce má minimální znalosti o historii, struktuře nebo oficiálním názvu a symbolech strany RDR. Ty by přitom bylo možné předpokládat u osoby, která se měla zabývat předáváním informací o straně a organizováním mítinků. Tím bylo zpochybněno tvrzení žalobce o jeho politické angažovanosti. Pokud žalobce namítl, že umožnění účasti zástupců strany RDR ve vládě je pouze politickým gestem, jedná se o jeho osobní názor. Městský soud uzavřel, že s ohledem na zjištěné skutečnosti o zemi původu žalobce lze považovat jeho obavy z mučení, věznění a nelidského zacházení v souvislosti s členstvím v RDR za neopodstatněné. Pro úplnost městský soud shrnul závěry žalovaného týkající se neudělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Pokud jde o doplňkovou ochranu, setrval městský soud na závěrech přijatých v jeho předchozím rozsudku, aprobovaných Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 8 Azs 20/2009 - 99.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel namítl, že se městský soud ani v novém rozhodnutí nevyrovnal s žalobním bodem týkajícím se otázky azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí považoval za prokázané, že stěžovatel je členem strany RDR, ale s ohledem na podklady o zemi původu a zejména skutečnost, že členové strany jsou ve vládě, nepovažoval podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu za prokázané. Z rozhodnutí městského soudu není podle stěžovatele seznatelné, jak tento spor stěžovatele a žalovaného vyhodnotil. Městský soud také poukázal na neznalosti žalobce zpochybňující jeho výpověď. Nepostavil však již na jisto, zda nebylo třeba kvůli nevěrohodné výpovědi provádět k otázce azylu další dokazování. Na základě informací ze země členům strany nic nehrozí. Stěžovatel je naopak přesvědčen, že ze zpráv ze země původu jasně vyplynulo, jak se s členy RDR zachází. Skutečnost, že mohou být nadále pronásledováni, dokazuje podle stěžovatele i zpráva ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, na níž stěžovatel odkázal. Stěžovatel uzavřel, že členům strany hrozí pronásledování a soud, resp. správní orgán, by měl postavit na jisto, zda považuje členství stěžovatele v RDR za prokázané. Pokud je nepovažuje za prokázané, měl by uvést, na základě kterých skutečností toto členství zpochybňuje. Dále stěžovatel uplatnil námitky vztahující se k otázce doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

IV.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne

26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu městského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu, nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu a nárok na udělení azylu vzniká zejména z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek ze dne 6. 11. 2003, čj. 6 Azs 12/2003 - 49, www.nssoud.cz). Právo azylu není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod uznávaných v mezinárodním i vnitrostátním kontextu. Institut azylu je aplikovatelný pouze v omezeném rozsahu pro pronásledování z uznaných důvodů. Chráněna je pouze nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (srov. rozsudek ze dne 14. 9. 2005, čj. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz).

Důležitostí věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu, resp. věrohodnosti jeho výpovědí, se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval (např. rozsudky ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 - 40, a usnesení ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 Azs 10/2008 - 89, www.nssoud.cz). V posuzované věci žalovaný shledal ve výpovědích stěžovatele zásadní a podstatné rozpory, jak plyne zejména ze stran 9 a 10 rozhodnutí napadeného žalobou. Nevěrohodnost tvrzení pak objektivně znemožnila žalovanému shledat u stěžovatele podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Stížní námitky vztahující se k naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu je třeba považovat za nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Jedná se totiž o námitky proti závěrům městského soudu, které již byly přezkoumány Nejvyšším správním soudem v rozsudku čj. 8 Azs 20/2009 - 99.

Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci důvody přijatelnosti kasační stížnosti, kterou proto odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti a dále 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. července 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu